

LA TUIES

—No entenc el perquè tenint bona la vista, por-tes ulleres.
—Es que així les coses es veuen més grosses.

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Sociedad, economía, rapidez en los negocios y a vivir como se pueda

Rufasta estuvo en Versalles y le dijo a Poincaré que se había divertido mucho más que en el "Eden"

Hoy, de buena mañana, la dispesera, que es una mujer bigotuda como un municipal parisino, me vino a llamar:

"—Monsieur Rufasta — me dijo—. Il y a monsieur Poincaré, qui vent faire pêter la xerrade avec vous..."

En un momento y con aquella rapidez me vestí y salí a ver a mi amigo el Presidente.

"—¡Bonjour, Monsieur Rufasta! — dijo abrazándome —. Je vois que vous dormez comme un bien de Dieu!"

Total, que Poincaré, que es un tauján, se empeño en llevarme a Versalles, a presenciar la sesión de la Asamblea Nacional. Cogimos un taxi de a cero cincuenta, y allá falta gente. ¡Hijitos, qué éxito tuve por París! Unos decían que yo era un enviado de Morgan, otros, que era un pariente próximo de la Mistinguett y algunos que era un mandíbula. Poincaré me obsequió con un caliqueño francés y llegamos al palacio de Versalles, que casi es tan bonito como la casa de Calabé.

Me senté en la tribuna de la prensa, al lado de un putrefacto, que tenía unas barbas como el cabo Castells, de la Guardia Urbana. Nos hicimos amigos en seguida. Me contó que era redactor de "La Clochette de la Tournelle", un rotatorio que hace de aquello más patxóca. Me enseñó a De Selves, el presidente, un hombre alto como Marsá, el vibra-

cionista, pero un chico más viejo. En esto, oígonar una campanilla y mi vecino me dice:

"—Ça commence, monsieur Rufasta. Nous allons la passer cocotte..."

Y, en efecto, al poco rato, los comunistas, que son unos chicos más buscarazones que un joven barbero, empiezan a gritar como la concurrencia del "Ba-ta-clan", cuando sale una chica guapa.

Sube Poincaré a la tribuna y le aplauden más que al Gallo cuando no tiene "espantás". ¡Hijitos, y qué bien habló! Patecía Rius y Rius, el elegante. De lo que dijo, no os contaré nada, porque habla un francés de aquello más enrevesado. Pero me gustó más que Ponsá, palabra.

En estas, se levanta Doriót, el diputado comunista, y empieza a hablar. ¡Oh, qué cosas dijo! Que el día que ellos hagan la revolución, los franceses sacarán las habas de olla, atarán los perros con longanizas y tirarán de la rífito como si estuvieran en casa del suegro. Que los obreros comerían sangre e hígado de burgués, las meucas irían casi de franco y no darían... disgustos, en fin, que aquello sería más divertido que una rumba de la Granito de Sal.

"—Vous voyez — me dijo mi compañero —. Déjà nous la dançons..."

En efecto, la Asamblea retira la palabra a Doriót y acuerda su expulsión.

Pero el comunista, que es del morro fuerte, contesta:

"—¿Que vous vous croyez ça, mais que ce n'est pas ça!"

Suerte que el general Peltier, un hombre que hace de aquello más patxoca, le hace guillar mientras los diputados comunistas cantan la "Internacional" y la "Carmagnole".

"—¿Que est ce que ça vous a semblé? — me dijo Poincaré, cuando hubo terminado la sesión —. C'est amusant, n'est ce pas?"

"—Je le crois — hice yo —. Ça semble chez la Brígida, mais plus divertissant..."

Y le di la mano, convencido de que el régimen

parlamentario es una cosa deliciosa.

Rufasta

cronista internacional

¿SAMITIER A CHINA?

Tenemos una noticia sensacional que comunicar a nuestros lectores.

Samítier, el ídolo del "Barcelona", abandona su club. Y se marcha a Pekín. La noticia nos ha sido dada por un federativo que en eso de las noticias sensacionales tiene la mano rota.

No se crean que Samí vaya a unirse a ningún equipo de fútbol. Samí va a ver si arregla la cuestión china. ¡Como dicen que para arreglar los países en desorden hace falta gente de pelotas!

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY - JOY

segona part de
YES - YES

El millor espectacle de
Barcelona

CONCERT APOLO

Tots els dies

Grans números de varietés
Exhibicions de xarleston
per coneguts professors
90 xamosos artistes, 90

GRAN
BALL CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El music-hall de las familias

Continuen els grans èxits de

D'ARAGO A
CATALUNYA

Música del Mestre Albelda

La millor revista que es representa al Paral·lel
Consumacions econòmiques
Esmerat servei de

Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit de Barcelona

Tots els dies espaterrants
èxits de les artistes
PEPITA IBELTY

ZOE — DORITA
en

LA REVUE DEL
POMPEYA

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Encara en queden

VOSALTRES, segurament, estaveu convençuts de què els homes de sentit comú, ja feia temps que s'havien acabat. No, senyors: encara en queden. De tan en tan, se'n troba algun per aquests mons de Déu.

Ara n'ha florit un en mig de la Rambla, com un lliri en el llot. Aquesta flor exòtica és don Emili Junoy, que s'ha atrevit a dir en lletres de motllo, que els periòdics picardiosos com LA TUIES, són una prova d'europèisme, que ens aireja i ens fa semblar un xic més feliços del què en realitat són.

Que sempre hagin d'ésser els herois romàntics del segle passat, els que ens donguin lliçons de virilitat i juvenesa! N'hi ha per tirar el barret al foc, "vatua nada...!"

Xóquila, don Emili! A vostè, no hi haurà més remei que fer-lo sant un dia d'aquests, però sant amb una túnica tricolor, per la puresa d'intenció

(el blanc), la valentia d'expressió (el roig), i la noblesa de la visió (el blau).

Eh, que ens ha sortit bonic, tot això?

La santa continuïtat

COM tots vosaltres sabeu, en Paquitu Madrid ha llençat un llibre titolat "Sangre en Atarazanas" del qual se n'han fet innumerables edicions. Nosaltres, que som uns senyors molt meticulosos i que ens agrada contar fins els pèls de les coses, havem observat una cosa realment extraordinària en les diverses edicions d'aquest llibre. Un fet que potser no s'havia donat mai ni probablement no es repetirà mai més en el camp editorial. Heus aquí el fet: en totes les edicions de l'obra, hi ha les mateixes faltes gràfiques. Ni una més, ni una menys. I encara hi ha qui diu que en el món no existeixen dues coses exactes l'una a l'altra!

Nosaltres proposem la concessió de la Medalla de la Constància als benemèrits caixistes que han intervingut en les múltiples edicions del darrer èxit d'en Paquitu.

Déu-nos aigua, Majestat!

DISSABTE va ploure a bots i barrals. Però a Barcelona no s'hi varen notar els efectes de l'aiguat. Hi ha massa brutícia perquè un xàfeg deixi els carrers nets. Aquí el què fa falta és un altre diluvi, encara que només sigui internacional, aquesta vegada.

Aviat regnarà la pau

EN Sugrañes se'n va. Els aurífics horitzons americans, ens el prenen. Una altra columna que cau de la noble i airejada Barcelona de nit.

Cal confessar que la moral hi guanyarà molt, que les nostres costums en rebran un gran benifet, i... que aviat aquella cèlebre pau de què parlaven els cossacs al tzar de totes les Rússies, també regnarà a Barcelona.

Libertat, molta llibertat

ARA, amb motiu de les castanyes de Mèjic, sembla que els elements d'ultratumba, que diria el nostre inefable repúblic, s'han adonat de què la llibertat és quelcom que els païssos civilitzats deuen respectar.

Consti que nosaltres ja fa molt temps que ho predicàvem això, i aquell Bon Home del Gòlgota, també.

Un campió estantís

SEMBLA que en Ruiz està en plà de col·leccionar derrotes com qui col·lecciona cap-i-cúes. Me li claven cada panadera, que els àngels hi canten.

Potser serà qüestió, en parlar d'ell, de dir: campió d'Europa, de tan en tan.

Nosaltres aconsellem a n'en Ruiz, que no siga tan aristòcrata i que esborri del seu carnet de societat els dies de rebre.

L'Hortolà de Sant Boi

LLADRES LLADRES!

(De les memòries d'un reventa pisos)

LLADRES, lladres!
Així cridava una dona, gairebé tan grossa com la Mamà del 19, una formosa tarda d'istiu, mentre servidor i reventa-pisos cor-

—No saps que tinc un anglès que em farà l'os?
—Aixís, es mister i os!

ria desesperadament carrer Nou de la Rambla avall.

Jo pensava que podria despistar als meus perseguidors. Creguin que el que jo havia pogut agafar en aquell pis del carrer de Lancaster, no valia la pena de fer tan d'escàndol. Unes arracades d'or, sense una cotxina pedra, cinc duros en paper, vuit o nou pessetes en plata i un portamonedes de cuir. I ve't aquí que per tan poca cosa em feien córrer com un desesperat, amb greu risc de què m'atropellés un auto o un tranvia. Tantmateix, la gent té ben poc gust, avui en dia!

Em vaig ficar pel carrer de Santa Madrona, vaig agafar el carrer del Cid i anava a endinsar-me per aquells indrets, quan vaig veure un policia que em tancava el pas.

Ràpid, vaig tombar cap al Paral·lel. Quan els meus perseguidors hi van arribar, ja els tenia completament despistats. Renègaven, cridaven, es desesperaven i jo marxava, ben tranquil·let, escoltant-los, sense perdre la calma.

Sabeu què havia fet?

Senzillament: unir-me al corteig fúnebre d'un enterrament que passava en aquells moments cap al Cementiri Nou...

El Pispa de les Dreçanes

LES SABATILLES

LA senyora Marguerida està desesperada amb el servei, com ho estan, per altra part, gairebé totes les dames que es poden pendre el luxe de tenir cuinera i cambra.

No és precisament perquè la serveixin malament, li demanin molt sou i li facin "moros" a la plaça, sinó perquè a cada moment troba a les noies amb els seus respectius xicots.

L'altra nit, la senyora Marguerida va perdre la paciència.

— Escolta, Antonieta! — li va dir a la cambra —. Com és que sempre et trobo abraçada amb algun xicot?

L'Antonieta, davant de l'acusació de què era objecte, va respondre senzillament:

— Com que la senyora porta aquestes sabatilles que no fan soroll... jo no puc prevenir-me...

Kim Hett

CONFIDENCIES

PER la Rambla de les Flors, a la una del mig dia, hora oficial de sortida del "modisterio" barceloní, es troben dues noies de la mateixa edat. Deuen tenir uns divuit anys. L'una és rossa, l'altra morena. Aquesta darrera té un aire un xic més seriós que la seva companya.

— Què? Com te va el nou estat, Antonieta? — pregunta la rossa.

— Bé!

— I què, la nit de núvis?

La morena reflexiona un moment, i al final respon:

— Noia: aquestes coses no s'expliquen! Aquestes coses es senten!

K. Parró

— Volen pendre quelcom amb nosaltres?

— Segons com.

— Això, segons com!

— M'agrada el xarleston, però és molt complicat.

— Sí. Detalls se'n veuen molts.

UN BITLLET DE QUARTA CLASSE

L'ESCENA es desenrotlla a l'estació de França. Un bromista s'acosta a la finestreta on despatxen els bitllets, en el precís moment en què està a punt de sortir un tren de luxe.

— Dongui'm un bitllet de tercera per Tarragona! — diu.

— No n'hi han, de terceres, en aquest tren! — respon l'empleat.

— Llavors — continua el bromista — dongui'm un bitllet de quarta classe...

L'empleat no es molesta pel xisto. Al contrari, molt correcte, respon:

— Porta morrió, vostè?

Un viatjant de línia estreta

SUPERSTICIO

LA Gisela, una franceseta que dança en cert saló de la Rambla, és molt supersticiosa.

—Mira — deia l'altre dia a una companya de treball —. Aquesta tarda, he anat a veure a una tiradora de cartes. Saps què m'ha dit?

—No.

—Que el meu amant m'enganyava!

—El teu amant? Quin?

—Això, ja no ha pogut precisar-m'ho...

Bur Letta

LA PROMESA MARCIDA

EN Felip, que està a punt de casar-se, pels quartos, naturalment, amb una senyoreta que ja ha passat dels trenta, es passeja amb ella per la Rambla i troba un conegut.

—Tinc el gust — li diu — de presentar-te la meva futura...

I l'altre, que és un barra:

—Gairebé — li respon — podries dir la meva passada...

Ark Hetta

—El senyoret m'ha dit que aquí seria molt respectada... Ja ho deia jo, que aquesta casa no feia per mi!

LA CARTA

HAVIEM fet, aquell matí, en Pons i jo, un bon negoci a Borsa. Ens quedaven cent duros a cada u. Per a celebrar-ho, en Pons va proposar:

—I si ens en anéssim a dinar tots dos?

—Encantat de la vida! — vaig respondre jo.

Dec aclarir que tan en Pons com jo, som aficionats a menjar bé. De manera que ens vàrem ficar a un luxós restaurant de... "Bueno", no vull dir el nom, perquè em van prometre no tornar-hi mai més.

El lloc era de gran luxe, el "maître d'hotel" duia un impecable jaquet... però les tovalles de la taula on seiem, no havien sigut canviades.

El "maitre", amb el llàpiz i el carnet de notes a la mà, anava a pendre nota del menjar i ens donava la carta, quan el meu company va interrompre:

—No... No cal que ens dongui la carta... Ja ens entendrem directament...

I, mostrant les taques de la tovalla, afegí:

—Porti'ns un xic d'això, un platet d'allò i una racció d'allò altre...

No cal que afegeixi, veritat? que les tovalles van ésser canviades al moment...

K. Katúa

EL JOI JOI

EN un vagó de segona, viatgen sols un senyor, ja un xic d'edat, i una "madura" que encara està força bé.

Ell llegeix un diari, indolentment repapat en el seient. Ella, molt inquieta, tús, es belluga i procura per tots els medis cridar l'atenció del seu company de viatge, que porta la finestreta del pantaló overta i se li veu un xic de camisa.

Tan es belluga la senyora, que per fi el viatger s'adona del lamentable espectacle que estava donant amb aquella involuntària exhibició.

Apressuradament, arregla el seu desordre i no sap com fer-ho per presentar les seves excuses a la companya de viatge.

Ara és ell qui es belluga inquiet en el seient, buscant pretexte per entaular conversa amb la senyora i sincerar-se davant d'ella.

De sobte, com si un raig de llum l'hagués il·luminat, alça els ulls del periòdic i pregunta amablement:

—Ha vist el "Joi-Joi", senyora?

Ella, s'alça d'una revolada, i agafant amb la destra el timbre d'alarma, contesta violentament:

—No, senyor, i suposo que no es deu pas proposar ensenyar-me'l!....

Un viatjant

ANANT DE FONDA

EN Pons feia, amb la seva muller, el viatge de núvis.

En arribar a un poblet de la costa, se'n van anar a una fonda de bastant luxe, on van passar tres dies. Quan va arribar l'hora de pagar el compte, en Pons es va adonar de què els hi feien pagar a part l'aigua calenta, de la que, com vostès ja deuen haver endevinat, n'havien fet una despesa considerable.

—Dispensi — digué en Pons a l'amo — vostès ens cobren a part l'aigua calenta i a n'això no hi ha dret!

—Per què? — preguntà el fondista.

—Perquè nosaltres, som casats llegítimament, gràcies a Déu!

B. Orrango

LA NETEDAT SOBRE TOT

L'ESCENA passa en un hotel de tercera categoria d'una població quin nom no fa al cas.

Arriba — molt tard — un viatger i demana una habitació.

—No en tinc cap — diu la mestressa de l'establiment.

—Caram! Si que em sap greu! Estic molt cansat... és tard...

—Ja veurà. Com que la meua filla i el seu marit són de viatge de núvis, li donaré la seva cambra...

—Moltes mercès.

Pugen mestressa i viatger i, en ésser ja a la cambra, ell pregunta:

—Els llençolls són nets?

—Que si ho són? — contesta la mestressa —. No han servit més que una vegada: la nit de núvis de la meua filla...

K. Arpanta

GALANTERIA

LA senyora Font estava molt encostipada. Tenia un mal de cap horrible i els ulls li ploraven.

Ara que, naturalment, això no era una raó suficient per a privar-la d'anar a pendre el te a casa dels seus amics, els senyors de Doublé.

L'amo de la casa, era un veritable model d'home galant. Quan va veure la cara que feia la bona senyora, li va preguntar de seguida:

—I ara! Que no es troba bé?

—Ai, no, senyor! Tinc un costipat de cap terrible!

—M'agradaria ésser ell! — respongué el senyor Doublé.

—Per què?

—Perquè els encostipats, després del cap, baixen al pit...

Tit Hella

DISCRECIO

LES dotze de la nit. Un "corrido" va darre-
ra una senyora que puja pel Passeig de
Gràcia i amb la que creu hi ha quelcom a
fer, pagant bé, naturalment, puix va molt ben a-
billada.

La dama s'ha donat compte de què li va un
senyor al darrera. I, cercant una manera discreta
d'obrir el pas al seu pretendent, crida un xófer,
puja dintre el vehicle i, amb veu bastant forta,
diu:

—Muntaner, número tants... "tercer, quarta
porta"...

K. Breta

—Si vols, et llegiré un conte molt maco que hi ha a LA TUIES.

—Ja m'ho pensava, ja, dolentot, que acabaries parlant-me del "qüento"!

LA BALLARINA

A CABAVA de debutar a l'Edén la "Sulfurita", ballarina clàssica, i tots els habituats de la casa ens preparàvem a posar els nostres paranyes a veure si hi queia, puix les nostres informacions eren de què es tractava d'una "novata".

Era una xicoteta espantosa. Alta, ben feta, amb un pitreram i un pet de pantorrilles que semblaven fetes a torn. Una estàtua, una veritable estàtua.

—Es molt bufona!—ens deia l'Escolàstica—. I, a més, té un veritable talent artístic! El mestre que l'ha ensenyada, diu que té un pervindre a les cames!

En sentir aquells mots, un dels "corridos" de la nostra colla es va posar a riure i digué a la veterana florista:

—Em sembla que s'equivoca, Escolàstica! Vol dir que el mestre ho ha dit així?

La dona reflexionà i va contestar, després d'una estona:

—No recordo ben bé si ha precisat el lloc exacte!

—Que va gaire lluny, nena?

—Si tenen cinc duros cada un, fins allà on vos-
tès vulguin.

EL COMBLE DE LA RAPIDEÇA

A "Caçadors", tres socis discuteixen sobre els avantatges del progrés, que permet escurçar les distàncies d'una manera extraordinària.

—Mireu — diu un —. Jo dino, encenc un cigar, agafo l'auricular del meu telèfon, i al cap de deu minuts, parlo amb la meva fulana, que és a Vallvidrera.

—Això no és res. Jo, quan he sopat, em poso a escoltar la ràdi i tres minuts r-és tard, sento Bournemout.

El tercer somriu.

—Jo, no corro tan... Però, els dissabtes a la tarda, cap allà a les cinc, em deixo caure a casa d'una casadeta que està encapritxada amb mi i, al mateix instant, al seu marit, que és a Nova York, li creixen les banyes...

Salt Passer

LES DONES ROMANTQUES

L'ESCENA passa al "Maxim's"
L'orquestra acaba de tocar.

Els concurrents són pocs i les papallones estan en família, i es fan mutuament llurs confidències.

—Tots els homes són iguals! —

Algun que altre impenitent es guanya la vida pels recons, però, en general, les noies estan sense cabrit que vulgui carregar amb els neulers. Per matar l'estona, les artistes es contenen llurs intimitats.

afirma una desenganyada del món.

—Ja tens raó, ja! Si fa o no fa, tots donen els mateixos quartos! — respon una que dintre del seu caparró oxigenat dú, enlloc d'un cervell, una maquineta de calcular.

—Doncs jo,estic quasi segura de que no estimaré més que un sol home en tota la meua vida! — diu, amb aplom i convicció, una romàntica.

—Ah, sí? Qui és? — pregunten les altres a chor.

—Encara no el conec. Vaig probant...

Kar Panta

—Saps que el diari parla de nosaltres?

—Ah, sí?

—Sí. Diu que el cinquanta per cent dels que es casen, són tocats del bolet.

EL SACRIFICI

EL que faig per en Salvador, cregui'm que no m'ho pagarà mai amb diners ni amb divandes.

El senyor Pagés, a qui tots sabíem l'amant de la dona de l'amic a qui acabava de nomenar, ens va deixar clavats a la taula on féiem la manilla; tan de cinisme demostraven els seus mots.

—Home! — férem a una —. També vostè té una manera de mirar les coses!...

—Què volen dir? Parlen per la Caterina, veri-

tat? Ah, i què cert és que les apariències enganyen la major part de les vegades!

—Però, senyor Pagés, vostè s'atreveix a negar...?

—I què haig de negar! Al contrari! Si sapiguessin el sacrifici que em representa ésser l'amant de la dona del meu amic!

—No se'n desfaci, home! — diguérem.

—Deixint-me explicar—continua el senyor Pagés—. En Salvador i jo, som amics de l'infantesa. Estudiàrem plegats i, quan ell va acabar la carrera de comerç i es decidí a posar-se en el ram de pells,

jo me'n vaig anar a Amèrica, on hi vaig estar cinc anys. Al meu retorn, el vaig trobar casat amb la Caterina. Sí, amics meus, sí! Casat i, el que és pitjor, enamorat bojament d'aquella dona lletja, petita, antipàtica i...

—I què...?

—I depravada, perquè la Caterina, quan jo la vaig conèixer, enganyava al pobre Salvador amb tothom que es prestava al sacrifici d'ésser l'amant d'aquell adefessi. Què haurien fet vostès, en el meu lloc?

—Dir-ho al marit! — vaig respondre jo.

—Erro profund. Hauria destruït ses millors il·lusions sense corregir a l'adúltera. Llavors, jo vaig dir-me: "Un amic és un amic, i per un amic s'ha de fer tot." I em vaig dedicar a enamorar a la Caterina.

—Que li va correspondre!

—I com! Fou meva als cinc dies i mig justos d'haver-li fet l'amor. I vaig lograr enamorar-la de

—Dispensi que l'hagi fet esperar, però m'estava acabant de vestir.

—Oh! Per mi, no calia pas que es molestés!

—Esplèndid, ideal, el seu pis, senyoreta!

—Oh! Esperis's! Encara no li he ensenyat tot!

tal manera, que avui estic segur de què no enganya a en Salvador només que amb mi.

—Vostè és un heroi, vaja! — vaig dir-li, pihomes com vostè, aviat no hi hauria a Barcelona cant-li amistosament l'esquena —. Amb gaires molts casats que poguessin estar segurs de la fidelitat de la seva costella!...

—Espereu-vos. Al principi, vaig sapiguer que un dels seus amics l'explotava iniquament. Jo vaig dir-me altre cop: "Un amic és un amic." I als vuit dies justos, a més d'amant, jo era...

—Com! — vaig saltar jo —. Es a dir, que vostè, a més d'enganyar a en Salvador, és el... "caneloni" de la seva dona?

—Tranquilitzi's, que ho faig pel seu bé. Algun fi de mes, en Salvador es troba curt de quartos i ve a emmatllevar-me els diners que em dona la seva esposa. Jo els hi deixo...

—Anima, generós! — exclamàrem tots a chor. — Això és sublim.

—I poden ben creure — finí el senyor Pagés — que no me els torna mai, l'ingrat. Però, jo li perdono, pobre noi. Un amic, és sempre un amic ja saben vostès que jo per un amic ho faig tot, allò que es diu completament tot!

F. Orrolla

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL DISCRET GALANTEJADOR

AQUESTA anècdota és de casa, però nosaltres, fidels a la nostra acreditada discreció — tan acreditada com els articles de "La Mundial" o les cambres de can Verdura — no direm el nom del protagonista, que és un dels nostres caps de casa.

"Meno". Doncs, ve't aquí que aquest senyor, que té un posat més seriós que un jutge de primera instància, va anar fa pocs dies a certa festa particular on hi havia una mà de nenes que, "bueno"! Era cosa de portar càmfora a la butxaca o fer un disbarat.

Però, el nostre company de causa, naturalment, feia forces de flaqueza per no ficar la pota, i creguin que tenia ganes de ficar-la, però fins a la sc-carrel.

—Què li semblen, aquestes nenes? — li va preguntar, al cap d'una estona d'ésser-hi, l'amo de la casa.

—Que voldria ésser acaparador! — respongué l'interpel·lat.

—Acaparador? I, per què?

—Per a pujar les faldilles!

EL JUEU ETERN

EN Moisès i en Jeremies, eren dos comerciants del mateix ram que s'odiaven cordialment.

En Moisès tenia un viatjant excel·lent, en Jacob, que li enviava les comandes com pluja menuda.

Un dia, en Jeremies tingué una idea maquiavèlica: fer renyir en Moisès amb en Jacob, i llavors oferir a n'aquest la plaça de viatjant de casa seva. I posà de seguida fil a l'agulla.

—I doncs, Moisès, com van els negocis? — li preguntà en trobar-lo, sortint de casa seva.

—Home, no em puc queixar—respongué en Moisès, ple de satisfacció.

—Quina llàstima, amic Moisès, que siguis tan desgraciat! Em fas pena...!

—Jo?

—Es clar, home, és clar! Mira que enganyar-te la dona amb aquell pelat d'en Jacob!

—Vols dir?

—Home, si això ho sap tothom!

—Ja ho arreglaré jo, això! — respongué en Moisès, rabiós.

Dos dies després, en Jeremies terna a trobar al seu amic i competidor en sortir de la botiga.

—I doncs, Moisès, ja has arreglat allò de la teva dona i en Jacob?

—Ja ho crec! Pobre Jacob, va ésser un cop molt fort, però no hi havia altre remei. Hi han coses en aquest món, que no es poden deixar sense càstig.

—Que potser l'has despedit? Ben fet! S'ho mereixia! El porc, l'indecent, el mal company, el...!

—Home, tan com despedir-lo, no, però...

—No l'has pas ferit? Moisès, no facis una barba-ritat!

—No: li he rebaixat la comissió, perquè, fet i fet, ja s'ho estalvia de despeses particulars...

RECORDS HISTORICS

EN un llarg i enutjós viatge de ferrocarril, dos vells ocupen, cara a cara, un departament de segona.

S'avorreixen sobiranament. Un d'ells, ample de tòrax, net de front, s'alça i s'adreça a la finestra. Li manca un braç, el dret, i en passar davant del seu company de viatge, diu amb orgull, mostrant-li la mànega buida:

—Del setanta!...

Moments després, l'altre vell, prim i escardalenc com un vímet, s'aixeca per anar a ocupar la finestra que ha deixat l'altre viatger i, en passar, coixejant, pel seu davant, diu arronçant les espatlles conformadament:

—Del seixanta nou!...

Paquitu París

PESCAT AL VOL

EN el Banc de Catalunya, vulgarment conegut pel Banc dels Pobres, hi entra una xicota bonica com un pom de flors, però amb una cara d'engúnia que fa veritable llàstima.

—Vol fer el favor de dir-me on puc canviar això? —pregunta al porter, ensenyant-li un bitllet de mil francs.

—En aquella finestra, senyoreta...

—Ai, gràcies. Cregui que tinc ganes de treure-me'l del damunt. Figuri's que me'l va donar un amigueta fa tres dies i des de que el tinc, amb tot això dels francs, cada dia m'han baixat...

K. Briola

LLIÇO DE COSES

EN Lluïset — dotze anys, però ja espaviladot va anar a dur una comanda a la senyora Ursula, una dama d'uns quaranta cinc anys que no es vol decidir a passar a la reserva de cap de les maneres. Com que feia dos o tres anys que la dona no havia vist en Lluïset, el va trobar fet un home i, per convènce's de si ho era de debó, li va començar a fer preguntes intencionades, que varen acabar de la manera que vostès poden pensar-se.

I l'endemà, tot contant l'aventura a un company d'Institut, li deia:

—I fins ahir, creu-me, no em vaig poder fer càrreg del què és una barqueta perduda en mig de l'Oceà...

Kim Vall

ARDIT DE GITANO

ELS paiets se les pensen totes, per enredar al pròxim. Ells són la Bíblia o el Vademècum del perfecte comerciant. El que passa és que ells tenen principis i dignitat, cosa de la qual han prescindit des de fa molt temps els comerciants.

L'altre dia uns gitanets, marit i molla, varen vendre un ruquet a un pagés de Llofriu, però aquest, que no es volia deixar enredar, va dir que el compraria a pes. Després de molt discutir, varen arribar a un acord i cap a la bàscula pública s'ha dit.

Varen pesar el burro, el pagés va donar els patacs convinguts segons el pes i tot va anar com una seda.

Però, ve't aquí que, carretera enllà, la gitaneta tot era girar-se i dir al seu paiet que anessin de pressa i que no perdessin temps.

—Però, què tens? — va exclamar per fi el gitano, veient l'engúnia de la seva companya.

—Què vols que tingui, beneit? Em fa por que al pagés li agafi l'acudit de tornar a pesar al burro.

—I què?

—Que no hi trobarà el pes, perquè mentre vosaltres el pesaveu, jo per darrera li feia pessigolles entre les potes i almenys ha pesat dos quilos més...

Un de Sans

UN BON EMPLEU

LA Lluïseta, l'eixerida ex tanguista del "Sevilla", que amb això de la crisi dels concerts fa dies que està sense feina i el què és pitjor, sense pessetes, va trobar l'altre dia a la Carme, una antiga companya de fadigues.

—Noia, des de que ens van treure del concert, no he pogut trobar cap empleu que em convingui.

—Doncs jo he trobat una plaça que em va la mar de bé...

—Sí? Quina?

—La del Teatre, d'una a quatre de la matinada...

Kar K. Mal

Conte premiat en el número passat:
EPISODI DE GUERRA

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

El casament fou portat ràpidament a cap, i el vespre de les noces, la mare, en despedir-se de la seva filla, li féu les darreres observacions:

—“Bueno”, filla meva. Ja ets lliure. Unicament et recomano que no oblidis els consells que des de la teva tendra infantesa t’he vingut donant...

—No tingui por, mama — féu l’obedienta filla, i fent un petó als seus pares es retirà amb el seu marit a la cambra nupcial.

Els pares entraren també a la seva habitació i des d’allà pogueren sentir les correduesses i juguesques que feren els dos nou casats, fins que poc a poc s’anaren apagant tots els sorolls i la casa quedà en un silenci complert.

I, ja quasi dormien, quan els feren aixecar sobressaltats, uns crits que sortien de la cambra nupcial.

Els pares es posaren a escoltar.

—Gràcies, gràcies, maridet meu—van sentir que deia la Rafela—. Amb la meitat, ja n’hauria tingut prou... però, si hi vols tornar, no hi fa res, no, per això...

Els pares esclataren en una riallada.

Bal d’Ufa

—Dús un “deshabillé” molt maco, Lina. On et vesteixes?

—Allí mateix on em despullo...

AL PEU DE LA LLETRA

LA Rafeleta, una encisadora menuda de set anys, era una veritable joguina per els seus pares, que la mimaven i afalagaven com a un angelet; però, això sí, l’educaven amb seriositat i no li permetien la més petita extralimitació a les regles de la bona societat.

La seva mare, tot sovint li deia:

—Mira, Rafeleta: a taula, les nenes no han de parlar si no se’ls hi pregunta. Han d’ésser reservades i discretes. Així, si algun dia et conviden, quan et posin la teva racció al plat, has de donar sempre les gràcies i dir que és molt bo, que no haves provat mai res millor, però que amb la meitat ja n’hauries tingut prou.

La Rafela, que era més bona que el pà de pesic, va seguir acuradament els consells de la seva mare, i així va anar creixent, creixent, i va arribar als vint anys, feta ja una doneta seriosa i entenimentada i fina i atraienta com un bibelot parisenc.

I, com és natural, sobretot tenint un dot bastant respectable, els pretendents se li tiraren al damunt com les mosques a la mel, fins que el seu cor va bategar per un jove de la seva mateixa edat, viu i eixerit com una centella.

—Això et väreig fer, ahir nit? Com se coneix que väreig pendre l’EROTYL!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament
Venda a l’engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

JA s'ha estrenat la nova revista del "Còmic". Dones més maques encara, decoracions espaterrants, efectes de llum que deixen bocabada, trucs en abundància... en fi, un aconiteixement, com tot el que fa en Sugrañes, que se'ns va revelant com l'home més expert en qüestions teatrals, de Barcelona.

Aquest modest Afarta Pobres, l'ensa una idea per veure si algú la vol recollir.

Després de tants homenatges i de tants banquets, organitzats darrerament, molts amb fútils motius, no ha arribat l'hora de fer-ne un a n'en "Manolo"? Però, popular, eh, res de can Llibré.

Si no val més de deu peles, un servidor hi anirà, i si hi ha després grimègia, a la pròpia faltarà.

0 0 0

ALS banys es veuen aquests dies cada senyora, senyoreta i cada nena, que, "bueno"! Riguint-se del que passa a Xina.

Vagi'n, vagi'n a la platja quan més de pressa millor, que si prenen algun bany, resultarà d'impressió.

0 0 0

COM vostès ja saben, aquest any, a "Novetats", tindrem teatre català, sots l'experta direcció d'en Canalets.

Això, ja ens va bé, però, escolti, senyor empresari: que no s'animarà un xic, el teatre català, en passar del "casco antiguo" a l'Aixamplis?

Perquè, vaja, si el repertori ha d'ésser a base de carrincloneries de determinats auto's que han fet un feude del teatre del carrer de l'Hos-

pital, tan se val que no comencem. No els hi sembla?

Puix per això ja estem bé i no cal pas que ens moguem, i així en sortir de teatre, al dinou ens n'anirem.

0 0 0

"EDEN" prepara la nova temporada. Ja convé, ja. Perquè el "corrido" barceloní, quan té l'"Edén" tancat, o mig tancat, com ara, s'avorreix sobiranament.

Per les noves que tenim — són de l'Escolàstica, que d'aquestes coses en sap un niu — el programa d'inauguració serà d'allò més caio. Hi hauran dones boniques a dojo, espectacles de luxe, i al foier es podrà fer barrila sense destapar xampanya, que és lo interessant.

Tots els que escribim LA TUIES en corporació anirem, i espero qe a can Buxó, bon troç ens divertirem.

0 0 0

SEGONS hem llegit en un diari francès, uns lladregots van arar l'altre dia a robar a un hotel que estava tancat, amb motiu de les vacances. Van pendre tot el que van trobar de valor i després, veient que hi havia un rètol que deia: "Durant aquest mes l'hotel està tancat, Preguem als viatgers que es dirigeixin a l'hotel del davant", se'n van anar, van jalar com ço que eren (o sigui, com uns lladres) i se'n van anar, després de robar també alguns efectes.

Veu's aquí un reventat pisos que estaven de bon humor, i que es veu que no el perdien tot i fent tanta calor.

DES de fa uns quants dies, el teatre "Tivoli" ha passat a noves mans. Ara és en Marià Serrano, el popular empresari madrileny, el que l'ha arrendat, per tres anys, segons diuen.

No dubtem que anirà el "Tivoli" en ses mans d'allò més bé, perquè en Serrano és un home que sap gastar-se els quartets.

0 0 0

SOM en plena època de festes majors. Els "túneles" arramben de valent i les nenes, als envelats, perden molts cops el món de vista dancant el Xarleston.

No badeu, doncs, bons "corridos" que l'època ja ha arribat, de divertir-se de nit per un preu molt moderat.

L'Afarta Pobres

PATI BLA

Tot home de bon paladar,

ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Caté-flambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas CERDA

Angines - Afonia
Ronquera

Venda: SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

para irrigaciones higiénicas
Antiséptico no tóxico,
antileucorreico, cicatrizante.

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva

absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4688 — A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} (CPSA)

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriria un salvavides per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pots que ensopaguen. Polvos per matar cabs de dotze pots.

CABRES si en teniu i

voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la

LOTION LADIL

que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES

SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i

centres d'específics

BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

En Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales

ABIERTO DIA Y NOCHE

— Conde Asalto, 16 y 18 —

¿No más inyecciones?? ¿No más molestias??

Enfermos de SIFILIS crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

L'Ernest i la Ramona, passaven els dies en braços de la felicitat.

Però, ai! hi havia un tercer en discòrdia, i aquest era el marit...

... que s'empenyava en què havia sentit sorolls estranys que calia aclarir. Però, una volta registrat tot el pis...

... hagué de reconèixer que la seva muller era la més casta de les casades. Veu's aquí les avantatges de la faldilla-campana!